

„ Mert Isten, aki a kivágott csonkból termőfát tud növeszteni újra, nem hagyja elveszni a népeket sem, akik benne hisznek.” (Wass Albert)

Közös erőből kis fákat ültettünk novemberben falunk egyik utcájában. Sokan csak ingatták a fejüket és hát, mondjuk ki, nem igazán biztattak minket az alulról jövő kezdeményezésünk kapcsán. Elgondolkodtató: miért is nem hiszünk közösségünkben, önnön, s a körülöttünk élők erejében, összefogásában? S valahogy abban sem, hogy az ember eredendően a szépet született megalkotni maga körül? Valamit, ami az utókorra fennmarad, sőt, igazán szépet, nagyot majd nekik hoz. Pedig hol hit, ott szeretet...

Olyan kevés kellett ám ehhez. Esténként sorra vettük kisfiammal a házakat. Becsengettünk, elmondtuk mi járatban jöttünk, s hittel jó szándékunkban megadtuk a másik ember szabad döntési jogát: adakozhat ügyünkért, de mondhatja azt is, hogy inkább nem.

Annyit sikerült gyűjtenünk, hogy 13 kis facsemetét vásárolhattunk a járda menti sávba. Elültettük, ezt is közös erővel. Szerencsére ebben is akadtak támogatók.

Szép lett. Kicsit a miénk is lett, de leginkább annak örülök, hogy a kisfiam talán már árnyasabb útvonalon, frissebb levegőt szívva és a fában gyönyörködve mehet majd iskolába. Most már csak vigyázzunk rájuk! Köszönjük!

Írta: Csizmadia Tímea, Hévízgyörk